

SAMĪĻOJU APELSĪNU UN SALDĒJUMU

ODRIJA

Citreiz nemaz negribas kaut ko stāstīt. Liekas, ka mani var atpazīt un atrast kādi cilvēki no pagātnes. Arī ar dažiem radniekiem nav labas attiecības, kaut kā raksturi nesakrīt. Man žēl, ka pārāk ilgu laiku esmu veltījusi citiem, neveidoju agrāk savu personīgo dzīvi. Žēl, ka stingrāk nepaudu savu nostāju. Baigi nožēloju, ka nemācēju sevi aizstāvēt. Tagad, pēc daudziem gadiem man piezvana māsīca un prasa – vai tev ir brūtgāns? Saku – pagaidi, bet tie labākie gadi man jau ir pagājuši, tagad vairāk nav tā kā bija. Veselība arī nav tāda kā kādreiz. Slimība parādījās astoņpadsmit gadu vecumā. Sāku strādāt un pēc laika jutu, ka kaut kas nav labi. Gribēju zināt, kā ir citiem, bet bija neērti prasīt tādus jautājumus. No malas skatoties likās, ka man vienīgajai tā ir, pārējiem viss kārtībā. Agrā jaunībā mēģināju veidot attiecības, bet visu laiku mani bremsēja doma – nē, man vēl mamma tāda slimīga, kā gan es viena varēšu kaut ko izveidot. Tagad par attiecību veidošanu man ir tā kārtīgi jāpadomā. Pat nezinu. Tas ir baigais izaicinājums. Tagad ir daudzas reizes bailīgāk. **Man liekas, ka nevarētu tagad visu šito izskraidīt un droši vien tāpat kā mamma arī aizmuktu. Un kā bērns jutīsies, ja nepiedzims bagātā ģimenē?** Viņam sūpēs, ka nevarēšu nopirkt to un to. Nestādos priekšā kā tikt galā ar to visu - drēbītēm un citām lietām. Nav arī pārlicības, ka varētu palīdzēt labs vīrs. Man pārsvarā ir tādi, kas atnāk un aiziet. Nezinu, varbūt kaut kas ar mani nav kārtībā. Pat, ja tāds labs uzrastos, man laikam neticētos. Liktos, ka tas nevar tā būt. Man ir vajadzīgs kāds cilvēks, kas man noņem bailes, iedrošina.

Vislabāk mani saprot mamma. Un man liekas, ka esmu malacis - ilgi noturējos ar viņu kopā dzīvojot. Visa ģimene aizmuka, kad mamma saslima. Vienīgā paliku. Cik varēju, tik biju kopā. Kaut gan vēlāk arī pati saslimu. Man ir patīkami, kad mamma pasaka, ka mani nekad neaizmirsīs. Attiecības ar mammu ir kaut kas ļoti svarīgs manā dzīvē. Man jau viņas nemaz tik daudz nebija, mamma visu laiku pa slimnīcām dzīvoja. Gāju skolā, visiem mammas sapucējušas bērnus, man matus tā šķībi greizi taisīja tētis. Viņš ļoti centās man palīdzēt kā vien varēja. Esmu ļoti priecīga par tēti, viņš arī tagad strādā un labi turās. Ar tēti gan vairāk pārrunājam sadzīviskas lietas, dziļākas lietas varu izstāstīt mammai. Viņa labāk zina kā jūtos.

Zini, pēdējā laikā sapērku saldējumus un esmu priecīga. Man ir tāda sajūta – paldies Dievam, ka varu nogaršot saldējumu vai kādu jogurtiņu. Paldies Dievam, ka varu to nopirkt. Dažkārt paskatos uz cilvēkiem, kas ubago, un man pilnīgi neticas – bet par ko tad man tāda laime un iespējas? Priecājos, ka Dievs vai kāds cits spēks nav mani dzīvē nometis ubagošanai un ļauj man dzīvot mammas dzīvoklītī. Tā taču ir Dieva dāvana, ka man ir kur dzīvot un ir ko ēst. Dažreiz atnāku mājās un to nopirkto saldējumu vai apelsīnu samīļoju.

Jāsaskata to, kas ir, kamēr tas vēl ir. Jāpārstāj darbināt kurnēšanas motorīnu, vajag pārslēgties. Novērtējiet to brīdi, kad ir kaut vai tie paši vecāki dzīvi, kad ir „Gaismas stars” un te var atnākt, ir cilvēki blakus.

Ir vēl laiks viņus novērtēt. Tiem, kam ir ģimene, jau ir iedota ļoti liela vērtība. Ir jau grūti arī man, varu par daudz ko pasūdzēties, bet mēģinu priecāties par to, kas man ir. Arī, ja ir kādas spējas un talanti, tas noteikti jānovērtē. Ja man būtu kaut kādas unikālas smadzenes, izmantotu, neatstātu novārtā. Cilvēki nenovērtē to, kas viņiem ir.

Man ir sapnis - šausmīgi gribu remontu savā dzīvoklītī. Visādi citādi - man tagad ir viegli dzīvot. Ir tāda līdzsvarota sajūta, mierīga. Nav uztraukums un pārdzīvojumi. Esmu priecīga tā kā ir. Dzīvoju ar savu saldējumu vai apelsīnu. Varbūt tas tā egoistiski izklausās, bet neko nevaru padarīt. Man tagad ir kaut kāds tāds periods. Redzēs, cik ilgi tas tāds būs.